

31. GODNJA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 31.

V četrtek 31. maj, serpana.

1851.

Katoličanje, pohujšljivih in krivo- verskih bukev in spisov se varujte!

Jezus, začetnik svete Cerkve, je svetimu Petru kljuce svoje Cerkve dal, in s tem mu je zročil vso svojo Cerkev in vse, kar ona ima. On tedej, in po njegovi smerti vsak njegov namestnik zaporedama, mora skrbeti za otroke svete Cerkve, za ovce in jagnjeta, ktere mu je Jezus ukazal pasti. Če pa hoče skrbeti za ovce in jagnjeta, mora skrbeti za njih dobro duhovno pašo, in jih varovati pred škodljivim živežem. Ta dušna pasa vernih, kakor vsak vé, je kersanska resnica in kersansko živiljenje in obnašanje, ktero iz resnice izhaja, in se s sprejemanjem svetih zakramentov oživljuje.

Sveta Cerkev ima tedej oblast in dolžnost odkazati, kjé in kodi imajo verni duhovniga živeža iskati, in kjé in kodi se ga morajo varovati. To dolžnost ona tudi dopolnuje, ker jim je ona, skerbna mati svojih ljubih otrok, pridige, kersanske nauke, kersanske šole, svete in podučivne bukve i. t. d. v duhovno pašo odločila in odločuje: „veri nasprotné, zmotljive in pohujšljive bukve in spise“ pa je vernim prepovedala in jih prepoveduje. Ravno zavoljo tega tudi prepové, „bukve od svetih reči brez imena spisavca in brez poprejšniga škofoviga presojenja in dovoljenja natisovati“ (Trid. zbir. 4. seja in druge). — Tridentinsko sveto zbiraljšje je vso to skerb zavolj škodljivih bukev in spisov na papeža odložilo (25. seja), kteri je napravil v Rimu posebin odbor kardinalov in drugih učenih mož (congregatio indicis), de ima namen nad vsimi po svetu izhajajočimi bukvami in spisi čuti, ki cerkveno, verno in npravno (zadržansko) reč zadevajo. Papeževim opravnikom, poslancem, škofam in nadškofam pa gre, vsako leto spis enacih bukev, ktere so po njih krajih na svitlo prišle, v Rim poslati. Odbor kardinalov in učenih bukve presodi, zmote zaznamnja, in po natanjkim presojevanji take škodljive bukve obsodi in vernim prepové brati, ako vidi, de je potrebno. Take prepovedane bukve se v posebin spisavnik (catalogus) zapišejo, ki se imenuje „index librorum prohibitorum, kazavnik prepovedanih bukev.“

Kdo ne spozná v tem materne skerbi svete Cerkve, ktera skerbno gleda, de bi njeni otroci ne jemali noža v roke, s kterim bi sami sebe ranili ali celo umorili. Res je, kdor je nekoliko napuhjen, de se mu ta naprava, ki pokorsino tirja, prehuda in preojstra zdi, ako pa per zdravi pameti pomisli, mora spoznati, de je potrebna. Kam bi peršlo, ako bi smel vsak brez razločka prebirati, kar človeška hudobija k zapeljevanju nedolžnih in vernih kuje? Moder oče svojim otrokam ne pusti škodljivih reči v roke, ravno tako tudi modri Oče vsih vernih svojim duhovnim otrokam ne.

Človeške strasti take, kakorsne so, bi ne mogle veljave zadobiti, torej se v ovejto kozo skrijejo, verne lozej zapeljati. Taki volk potlej obrekuje, laže, čerbi, graja in laja; ali pa medeno, ljubeznivo in prikupljeno govori, de bi zapeljal kratkovidne in slabo podučene, kakor uni ex-Benediktinar A. Kučera v prilogi k rongeauskimu listu „Urchristenthum“ čez spoved, duhovstvo in presv. rešnje Telo, s kterim se hočejo slavni učenci prestniga in pijaniga Ronge-ta v nemškim Gradcu ljubljanskim tergovcam perkupiti, ker so jim tolikanj dragi dar — to umazano skvernino polno lazi poslali! Ljubljana, oglej se na vse štiri strani sveta, kako se boš novim Ronge-tovim apostelnam spodobno zahvalila, in kaj jim boš v nadomerno plačilo poslala!

De pa k poprejšni snovini pridemo, je pomniti, de prepovedane bukve smejo le tisti brati, kteri imajo od škofa k temu pismeno pervoljenje (Instruct. Clem. VIII. §. 2.). škofje imajo namreč (per facultates quinquennales) od papeža oblast, učene možé cerkveniga duha od te prepovedi na tri leta rešiti (dispensirati): po tem se mora vnovič prositi. Učnim je namreč treba vediti, kaj hudobni in zmoteni pišejo, de se jim zamorejo zoperstaviti in ljudi pred zmoto in nevarnostjo svariti. Kdor zmed tacih pooblastenih braveov pri branji na kej zoperverniga zadene, mu je le-tó škofu naznaniti. Katoliški škofje in katoliške vseučiliša *) pa imajo spise (indices) zopervernih in pohujšljivih bukev napra-

*) Kakó je z le-témi na Avstrianskim?

viti, ki so po njih krajih na svitlo prišle ter jih v Rim poslati, kakor je bilo rečeno. Tudi morajo vediti, ktere bukke so zunaj dežele prepovedane, de vedo svoje verne pred branjem posvariti. — Vediti je zlasti, de je vernim pod kaznijo izobčenja (excommunicatio) prepovedano, imenovanih zopervernih ali pohujšljivih ter obsojenih bukev brez škofoviga privoljenja imeti in brati. —n.

Nedeljskim učencam in učenkam v podbudo.

Vsaki šoli, ako v resnični blagor mladosti biti hoče, kersanstvo v podlago biti mora: to je znana in spričana resnica. Še posebno pa to od nedeljske šole velja. Nedeljski učenci in učenske, ker so že bolj spreumetni, in se torej toliko bolj za djansko življenje podučevati zamorejo in k pobožnemu zaderžanju napeljevati morajo, ako iz njih dobri kristjani, srečni ljudje in pridni deželani biti hočejo. V ta namen pa je gotovo prav dobro, v nedeljski šoli mladencem in dekletam k začetku šole posebne opomine dati in ponoviti, in potem zvesto čuti in skerbeti, de se po njih natanko in stanovitno ravnajo. Zato podamo tukej tak vodilni nagovor na nedeljske učence in na učenske posebej, kakor se mladenci posebej in spet dekleta posebej o svojih urah učé. Nekej je po bukvicah „Blaze in Nežica“, drugo pa po svojim narejeno. Komur je drago, naj se posluži — kar je pomankljivo, naj dostavi — kar po okoljšinah njegove šole ne gré, naj pa predela. Le v prid in podbudo mladosti je spisano. Bog daj srečo in svoj blagoslov!

a) Opomin nedeljskim učencam o začetku šole.

Ljubi mladenci! V šolo hoditi, se za časno in večno življenje potrebnih in koristnih naukov učiti, je velika sreča in čast. Le neumnost in spačenost je pri marsikterih kriva, de v šolo hoditi nočejo, in še druge od šole odvrtaajo. Zaupam, de bote vi pametnisi, de tacih poslušali ne bote, ampak, dokler priloznost imate, radi in pridno v šolo hodili. Nihče se še ni kesal, de se je v mladosti kaj dobriga in lepiga naučil; veliko pa de, se v mladosti kaj potrebniga in koristniga niso naučili. De bote pa dobri, pridni šolarji, posebno to trojno dolžnost zvesto spolnujte: Bogú prav služiti, se pridno učiti, in pa starše, učenike in prednike skerbno vbogati. Srečni bote potem vse svoje dni. Ravno zavolj tega vam je pa tudi se naslednje postave za nedeljsko šolo vediti in zvesto spolnovati treba:

1. Vsako jutro in vsak večer lepo svojo molitev opraviti — iz glave ali iz bukvic, kakor kateri more in zna.

2. Ob nedeljah in praznikih se spodobno pri službi božji znajti, iz molitevni bukev ali pa rožnikranc moliti, pridgo in kersanski nauk zamerkljivo poslušati, posebno v zaderžanju v cerkvi še drugim v izgled biti; doma pa kaj brati, ali se učiti, in poštene, podučne, kersanske pogovore med seboj imeti.

3. Brez pravičniga vzroka nikoli ne iz šole ostajati; kadar pa kateri iz pravičniga vzroka ali iz veljavniga zaderžka v šolo priti ne more, se spodobi, de se oglasi, in nam to na znanje da.

4. Posebno se vam je varovati vsake slabe tovaršije, vsiga ponočniga norenja in voglarjenja, nesramniga govorjenja, klafarskiga petja in vsih nespodobnih norčij. Kdor brez pravičniga opravka po noči doma ni, je potepuh ali pa tat. Na ples, šemarije in druge take nespodobne in zapeljive kratkočase še gledat ne hodite.

5. De bote pošteni mladenci in dobri kristjani, brez posebne potrebe tudi nikdar v kerčme ali ošta-

rije ne hodite, nikjer pa nikakorsniga žganja ne pite, ki je strup za dušo in telo. Posebno zdaj, dokler ste mladi, tudi tobaka ne pite.

6. Vsi šolarji si bodite med seboj kakor bratje, ne de bi se dražili, zasramovali, gerdili, si zabavljali i. t. d.; ampak eden družiga podučiti, eden družimu za poštenje skerbeti, eden družiga greha varovati, in kadar je treba, ljubeznjivo posvariti, ste dolžni.

7. Vsak šolar mora skerbeti, de vsaj štirikrat v letu ob odločenim času k spovedi gre, in zakrament svete pokore in svetiga rešnjiga Telesa vredno prejme.

8. Ako se kateri v čim pregreši ali kaj hudobniga stori, je dolžnost, nam to naznaniti. Kdor bi neporedniga življenja ali nespodobniga zaderžanja bil in bi se poboljšati ne dal, bo zmed šolarjev odvržen. Tudi tovarš, kateri bi taciga zakrival, v šoli ne bo. Šola mora poštena biti.

Kteri ste pripravljani, se po vsih teh opominih ravnati, se oglasite, in bote med nedeljske šolarje zapisani. Ako bote vse zvesto in natanko vbogali, bote to, kar je naj drajšiga, svojo nedolžnost in poštenje vse-skozi ohranili; pravo srečo dosegli. Greh pa je človeka nar hujsi nesreča. Rastite toraj, kakor Jezus, ne le v starosti, temuč tudi v modrosti in ljubeznjivosti pri Bogu in pri ljudeh. S tem bote Bogu dopadljivi, in vsi dobri, pošteni ljudje vas bodo radi imeli.

Kakšno terpljenje Jezusovi nevesti krivoverci delajo.

Na Sandviških otocih, kakor pišejo novice s teh otokov od 29. rožniga cveta 1839, ste bili dve ženski zatoženi, de ste katoliške vere; ena 50letna, druga 30letna. — Celi dan ste mogle pred vladarskim dvoram stati, de jih je derhal zasmehovala in ji vradniki spraševali. V večer ste bile v mučilnico pahnjeni in neumnjeno terpeženi ali mučeni, de bi si katoliški veri odrekli. Drugi dan ob petih ste bili vnovič pred terdnjavo peljani in natvezani, de bi Binghamovo vero sprejeli, to je, vero kalvinskiga pridigarja. Ostali pa ste stanovitni, in rekli, de rajši umerjeté, kakor de bi se v to podale. Na to je bila starejši pod staro drevo peljana in z železnimi sponami za roke na vejo obésena, tako de je za roke visela, in noge so se komaj zemlje dotikale. Mlajši je bila gnana k neki koči ter na hlod šest čevljev visoko z železjem za roke perkovana, tako, de je bil život na streho naslonjen, in se je ob ternje, ki je ondi bilo, vsa ranila in okervavila. Po noči ji je ploha oblivala, po dnevi pa solnce neizrečeno v glavo peklo. Osemnajst ur ste mogli tako terpeti, tako dolgo, de so se tuji prebivavci nju usmilili in ji rešili. Oni pa, vsi od solnea opečeni in od veliciga terpljenja obnemogli, ste na zemljo padli in omedleli. Ko se je to pridigarju Binghamu povedalo, je rekel, de mu ni nič zato, in namesto de bi se jih bil usmilil in se za nji potegnil, so se proč pobral. —n.

Med in pèln.

Iz Vratislava. Znani duhoven Robert Spiske piše Blahovestu. „Toliko jasniši posvetljuje luč svete vere v serca z nejevero zakaljene, in tako sicer, de ne mine skorej teden, v katerim bi ne bil enkrat ali dvakrat poklican k protestantam, kateri se na smertni postelji želé pomiriti s sveto cerkevjo ter po katoliško umreti. Mimo tega se mi, bodi Bogu čast in hvala!

moja šola keršanskiga nauka dobro obnaša; obé stanici ste tako napolnjeni z gorečimi, doletnimi učenci, de bom zamogel v kratkim zopet petdeset protestantov zročiti v naročje svete matere naše cerkve. In kar mene in sleherniga verniga katoličana k serčni hvaležnosti zavezuje je to, de se naši povernjenci stanovitni ohranijo na poti zveličanja. Skoz tri leta, kar tukej delam, se je že 600 protestantov vernilo v sv. cerkev, in kolikor mi je znano, je zmed njih le en sam nekoliko omlačil v začetni katoliški gorečnosti. De se nad nami — zlasti pa nad menoj ubožičkam — g. protestanski pastori ne togoté ravno malo, si lahko mislite: ali to jim nič ne pomaga. Bog je z nami in njegov blagoslov je očitin.“ — Vsetakó se kaže; de protestantje tudi na Nemškim zmiram bolj spoznavajo, de jih je bil Martin Luter goljufal. V tem ko luč na Angleškim in Nemškim zmiram jasniši sveti, se hoče na Avstrianskim zatemnovati. Na Dunaju, tožijo, de se Rongeanstvo zmiram bolj razširja, in de se tem rogovilarjem zoper Boga in deržavo nikdo ne upira. Ni čuda, de tudi kazin za petami nasledova; na Dunaju se namreč samomor, norija tako grozno množi, de skorej vsak dan novine kako novico tega plemena naznanujejo. V Gradcu se nejeverstvo v listu „Urchristenthum“ (t. j. Urlügenthum) zedinjuje, ter svoje starolažnjivske nauke, za ktere ga nobedin ne prosi, siloma vsiljuje. Kolikor je višji človek, toliko globokejši pade; Kučera, bogoropni odpadenc — ex-benediktinar — je pravi Mazzini-tov brat. Mazzini se z Bogam ponaša in potuhnjeno s pomočjo svoje derhali po Laškim ljudi mori; Kučera se z „Urchristenthum-am“ ponaša in medeno govori, v svoj med pa mišice nameša, de potuhnjeno duše mori, ker jih obropa časniga pokoja in večne sreče. J.

Taki prerok bi tudi nam ne škodoval.

Od Visle, 10. mal. serp. — V tarnovskim okrožji je priprost kmet Adalbert Pečuh dosegel ime preroka, kakor redko kdo. V prihodnost pokukati ne žene samo kmetiški priprostaka, temuč tudi z modrostjo prenasiteniga lučnjaka in rodoljubaka! Poslednji so hodili h kmetiču, de naj bi jim deržavnijsko (politiško) prihodnost odkrival, prvi pa, de bi unkrajgrobno odmeno svojih ranjih zvedili. Ali kako so ostermeli, ko jim je kmetič vse drugo zagodil! V spanji, pravi, je angela vidil, in od njega zvedil, kako strašno bodo grešniki sploh, posebej pa še tisti strahovani, kteri so obljubo treznosti ali zderžnosti prelomili. Z deržavno (politiko) pa de se on ne pečá; torej naj ga taki per miru pusté, ker oni iz radovednosti k njemu hodijo, kmetje pa, de naj se dobro varujejo Judov. se pivnic ogibajo, žganja ne pijo, kleti, krasti i. t. d. naj jenjajo. — In glej! kmetje so mu verjeli bolj kot duhovnam ostarelim v duhovstvu, ne kolnejo, pijo malo, žganja celó ne. Prašani: kaj, de niso že poprej pijančevanja pustili, ker so jih duhovni ravno to učili, so rekli: „Ne zamerite, duhovni so odločeni tako učiti, le-tá je pa zmed nas.“ Vsled tega so pivnice prazne, judje obupani.

Razgled po keršanskim svetu.

London. Slavni zgodovinar in položni katolik, priletni dr. R. Lingard je za smert bolan in je že v sveto olje djan. Ta serčni vojskovavec za katoliško vero je bil o začetku tega stoletja katolišk duhoven v Newcastleu (Njukestru) na Nothumberlandskim, pozneje je prebival

v Rimu. Nektare njegovih imenitnih del so tudi v nemško preložene.

— O grofu Arandelu, kteri je zavoljo nove postave od škofovskih imen svojimu poslanilstvu slovo dal, se na Irskim govori, kakor o mučencu, ki terpi za svobodo sv. vere.

— Kardinal Wiseman je zopet v Londonu. 15. t. m. je peršel v Havre. Zdaj bo mende posvetil škofe na Angleškim, ktere so sveti oče nedavno postavili. Namen popotovanja je bil, novo cerkev na nekim de la Mancheskih otokov, v Guernsey-u, ki k njegovimu škofijstvu gre. To priložnost je kardinal v to obrnil, tudi Francosko obiskati, in nekoliko dobrotnih in svetih naprav ondi obiskati.

— Nasvet za sprejetje judov je bil s 144 glasmi zoper 108 glasov zaveržen. — Judje so za keršansko reč skorej hujši od turkov. Zakaj jud Kristusa naravnost sovraži, kteriga kristjan, kakor praviga živiga Boga, moli, kakor tudi res je: bodi mu čast in hvala od vekomej do vekomej! Dalje jud kristjana samo tačas ne goljufa, kadar ga ne more, to njemu njegova vera pripusti: kako je potlej mogoče, de bi jud s kristjanam v eni hiši, z ravno tistimi pravicami prebival!? Dokler jud ostane jud, on ne more nikakor v občansko družbo z enakimi pravicami sprejet biti.

Iz Aleksandrie, 5. rožnika se piše, de je 30. sušca Dr. Reitz nastopil urad c. k. avstrianskiga poslaniškiga opravnika (agenta) za Hartum. Poldrugo uro pred solnčnim zahodom so se vsi ondanšnji evropejci zbrali k vvodu perviga poslaništva v srednji Afriki, namreč: 2 Avstriance, 1 Prus, 1 Saks Altenburški, 1 iz Anhalt-Köthna, 1 iz Švarcenburg Sondershausna, 3 Sardinici, 1 Toškanec, 4 Francozi, 1 Malčan, nekaj Grekov in Levantinov, ki so pod obrano evropejskih poslancov. Dr. Reitz je pričujoče s primerno besedo nagovoril, in pri odkrivanji poslaniškiga gerba je bilo 21krat z možnarji in pušami vstreljeno. Pervo zdravico so napili avstrianskimu cesarju Francišku Jožefu, in vsi pričujoči so pozdravili dr. Reitz-a kakor perviga namestovavca evropejske vélike oblasti v Sudanu. 6. veliciga travna je bilo v Hartumu 30 stopinj gorkote v izbah po Réaumuru.

Iz Oceanie se piše, de ondi katoliški misionarji z velikim blagoslovom delajo, in de na sto in sto rojenih oceanjanov kalvinsko (protestansko) vero zapuša, ker sprevidijo, de katoliški misionarji nobeniga lastniga dobička per svojim delu ne išejo, kakor misionarji kalvincov. Veliko več vse, kar imajo, v to obernejo, de cerkve zidajo, šole napravljajo, in domačinam za delo potrebno orodje preskerbé.

Od Kitajskiga se bere, de se zdey veliko Kitajcev v Kalifornio preseljuje, med kterimi se tudi več katoličanov iz dežel Hiang-Sou znajde, in de se neverški kitajci na svojih popotnih listih za katoličane zapisati dajo, ker leti zavolj zaderžanja in zavoljo svoje delavnosti prav dobro imé imajo.

Francosko. Piktavienski (Poitierski) škof je prosil rimski sedež, de bi sv. Hilaria, kteri je zmed naj imenitniših cerkvenih očetov, vverstil v število „cerkvenih učencikov“ (doctores ecclesiae). To prošnjo podpirajo škofje cele Burdevalske okrajne, in sv. Oče, uslišavši njih prošnjo, so v ta namen napravili preiskovanje in potrebno perpravlanje. Novejši naznanila iz Rima pravijo, de so sv. Oče sv. Hilaria res že vverstili v število cerkvenih učencikov. Zmed svetih očetov jih je šestnajst imenovanih „učencikov.“

Prusko. Sveti Oče so poslali po prelatsu, knezu Gustavu iz Hohenlohe-Schillingsfürst, predsedniku Mantefflu véliki križ Pijeviga reda.

Prusia. V Berlinu, je slišati, bodo napravili papeževu poslanštvo (nunciatura) za 7 milijonov katoličanov, ki so na Prusovskim. Vlada mende temu ni nasprot.

Iz Varšave. Rusovski car je podelil Olomovškemu kardinalu in vikšimu škofu Maksimilianu Jožefu red béliga orla.

Ogersko. Kaloški vikš škof, grof Nadaždy, je 22. mal. serpana umerl.

Monakov. 1. mal. serp. Kmetje na Parskim hudo tožijo, de s posli ni več rinati, in po tem, kakor se iz več krajev sliši, je res temu tako, ker je lepo obnašanje in red med hlapeci in deklami iz vojnic stopilo. Veseli pa „Volksbota“, de je deželna sodnija ojstré zapovedi v ti reči razposlala. Zlasti pa se bo mende potepinskemu ponočevanju in vsim neredam s tem konec storilo. — O kako močno je želeti, de bi se tudi na Slovenskim kej taciga zgodilo, kjer se ravno s ponočevanjem toliko pregeh in hudobij zgodi. K temu pomagati je dolžnost vsih poštenih kmetov, ker gosposka sama na more vsega storiti. —

Svedia. V Svedii imajo Lutrovo vero, vender so bili tačas, ko so od prave odstopili, še marsikej iz katoliških šeg ohranili. Tako imajo še nekako mašo, zdaj z belim, zdaj z rudecim mašnim oblačilam i. t. d. Mašnik moli Gloria. Kredo, predglasje. Tudi imajo še celo nekatere praznike Matere božje in spoved. Ako kdo zmed občine ni pri očitnim velikonočnim obhajilu, bo izobčen ali preklican, to je, mora v cerkvi na posebnim kraju klečati, in vselej se mu njegovo preklicanje z lece bere. Ako terdovratin umerje, ga ne sme nobedin njih duhovnov pokopati. Katoliško vero pa tako sovražijo, de ga iz dežele preženó, ako se kdo k nji spreoberne, ali sploh silno hudo nadlegajo in terpežjo. — Tako se povsod vidi, kakšno zmoto je nesrečni Luter napravil.

Iz Berlinu 15. roznika. Ukladanje podstav-niga kamna za katol. cerkev sv. Mihaela se je godilo z veliko slavnostjo. Ta cerkev bo tudi za katoliški del berlinske po-ade (Besatzung), torej so bili kti slovesnosti poslani oddelki teh vojsk, 20 častnikov, 1 podčastnik in 10 mož iz vsake stotnine, jezdarstva (škadrone) in topništva v Berlinu ležečih polkov. Verh tega je bilo mnogo vojakov iz dobre volje zraven. O pol dvanajstih je prijezdil kralj, in z njim glavni pobočnik Gerlach, dva kraljeviča, pečavnik duhovnijstva in več drugih visocih oseb. Korar in prošt Pellidrom je opravljal slavnost po katoliški šegi. Gledavcov je bila velika množica ljudstva. Cerkev bo stala 200.000 terdnjakov; kralj bo dal 70.000 terdnjakov. Za pet let bo poslopje dokončano.

Praga. Vredniku in tiskarju lisičjiga keršanstvu sovražniga lista „Slovan“ je tožba napovedana, ker se je ta list v več mestih zagrešil zoper deržavo in zoper duhovstvo, kteriga veljavnost spodkopuje, in ljudstvo zoper njega draži. — Kaj bo k temu rekel njegov nemški brat v Gradcu „Urchristenthum“? — Te dni je prišel v Prago katolišk oznanovec iz Greškiga, g. Brindesi, kteri pomočke zbira, de se bo v Atenah zidala katoliška cerkev in katoliška učilnica.

131. Naj starši hči slovesniga velikiga godbiniga vodja Meyerbeera, juda, se je h katoliški veri spreobrnita in se dala kerstiti.

Bogokletneži.

V neki pivnici so pivci tako gerdo kleli in naglušno govorili, de je bilo groza slišati. Gostivnik, še dober kristjan, gre k steni in sname britko martro, jo iz

stanice nesti. Pivci so ga čudno gledali in molčali; samo eden ga vpraša, čimu misli britko martro odnesti? Gostivnik mu kratko in ojstro odgovori: „Ne spodobi se, de bi vas ta poslušal!“ — Pivci so bili v zadergi, izpijejo svoje kozarce in molcé odidejo. (L. Z.)

Zmés.

* Vesna piše: Kakšno imenitnost v zemljopisnim ogledu de ima dnevnicca slovenskiga oznanovavca Dra. Ign. Knobleherja, ktero smo bili v teh listih (v Vesni št. 15—27) pod napisam „Cesta po Bilém Nilu“ podali, se razodeva od todi, de jo slavni berlinski zemljopisec Ritter v zemljopisni družbi v Berlinu navsalaš prebira ali razsvitljuje. V razsvitljenje tega prebiranja je nalaš bil napravljen naris Beliga Nila.

* V Budin sta peršla dva mohametanska popotnika k ondašnjimu „turškemu grobu“ na romanje, kjer, kakor pravijo, turšk svetac počiva.

* Tudi na hrovaškim je po več krajih hudo toča pobila, zlasti ob Savi in okoli Karlovca. — Bog grešno ljudstvo kakor per nas, tako tudi drugod strahuje, ljudstvo je pa še terdovratniši in noče šibe spoznati za svoje grehe, ampak jo vrazam perpisuje; za to se ni ničesar dobriga nadjati.

* Iz Prusovskiga se piše, de se ojstro gleda na zunanje posvečevanje nedelje, in zmiram še ojstrejši ukazi prihajajo od vladarstva. Pravijo, de se bo z novim ukazom tudi vsaki in slehern lov ali jaga ob nedeljah ojstro prepovedal. — To je prav in pošteno; zakaj, dokler ljudje ne bodo Bogu dajali, kar je božjiga, se ni zanašati, de bi pravici Bog nam v obilni meri dajal, kar je nam potrebniga. Ne le po mestih, ampak tudi po kmetih je veliko ljudi pozabilo, de je Bog sedmi dan sam sebi prihranil. Zastonj delaš v nedeljo, bodi kdor hočeš; Bog ti bo na drugi strani desetkrat toliko vzel, kolikor si si v nedeljo božjeropno zaslužil. Ako nočeš verjeti, boš pa skušil! Tudi vlade ne bodo šibi odšle, ktere ne skerbé za posvečevanja Gospodoviga dne. Ravno na Francoskim je slišati, de ob praznikih vse križem dela, pleše in se samopašno razvedruje. Za to se tako godi: za to je kraljev sedež prekucenjen.

* Nj. veličanstvo cesarica mati je dala na Semerinku delati kapelo in šolo z lastnim duhovnam za tamnje obilne delavce, kteri pri odležnosti od drugih duhovnij še priložnosti niso imeli, v praznike pri božji službi biti.

— Ruski cesar se je mende namenil v podzimje Dunaj obiskati.

— V Carjigradu (Konštatinopeľnu) je 144 hiš pogorelo.

— Nemška katoliška Pijeva družba bo imela veliki zbor v Pragi.

— V Londonu se bo nova Šent-Peterska cerkev zidala za katoliške Lahe, ki ondi prebivajo. Pomočki se bodo za njo po Laškim zbirali. Laški duhovni bodo v nji božjo službo opravljali; spovedovalo se bo v vsih jezicih, in v pglavitnih evropejskih jezicih tudi božja beseda oznanovala. Tudi šola bo s cerkvijo sklenjena.

— Novi od papeža zvoljeni škofje na Angleškim so: Dr. Graet, Dr. Errington, Turner, J. Brown, Burpes.

— Cesarica Marija Ana, žena cesarja Ferdinanda, dobro dela, kodar gre; po sto in tavezente daruje bolnišnicam, dobrotnim napravam i. t. d. Od te presvitile in pobožne gospe se mora reči, de roke le k molitvi sklepa, in le k dobrim delam odpira.